

Асѣна
Щитоносцитѣ едва успѣваха да закриватъ тѣлото на царя, който обикаляше всички бойници и често самъ взимаше лѣжа отъ рѣцетѣ на нѣкой войникъ, за да пусне брѣмчаща, смъртоносна стрела къмъ нѣкой по-дързкъ нападателъ. Ала малцина знаеха, че лекитѣ рани, които Асѣнъ бѣ получилъ, въ сѣщностъ го измѣчваха повече отколкото той си даваше видъ, че ги понася съ насмѣшка, бавно заздравяващи, отнимащи покой на нощитѣ и краткитѣ му почивки.

Той ядѣше само това, което бѣ опредѣлено за всѣки други жители на обсадената крепостъ, спѣше заедно съ войницитѣ, не се дѣлѣше за мигъ отъ войводитѣ.

Можеби вѣрни изпитвачи бѣха успѣли вече да научатъ, че хранитѣ въ Ловечъ сѣ вече на привършване, че българитѣ се държатъ само благодарение на личното присѣствие на храбрия Асѣна. Ала Исакъ Ангелъ нѣмаше повече търпение да чака. Въ началото на лѣтото той почна да изтегля войскитѣ си по посока на равното Загоре. Българитѣ възликуваха. Врагътъ си отиваше безъ решителна победа, за която бѣ възмечталъ. Мирътъ щѣше да се сключи, ала въ полза на българитѣ Тѣхнитѣ условия щѣха да бѣдатъ основа за преговоритѣ. Императорътъ на Византия бѣ разбралъ, че ще трѣбва да се помири съ неизбежното: да признае на полуострова новата държава.

Възкрѣсналото второ царство на гордитѣ българи.

Все пакъ, едно непредвидено събитие се намѣси и промѣни развоя на събитията.

Презъ една лѣтна вечеръ двама мъже — съ сгърчени отъ тежка грижа лица — седѣха сами и мълчаливи предъ едра купа вино и две празни чаши, въ високата главна бойница на Ловчанската крепостъ.

Широка гънка дѣлбаеше челото на Асѣна.

Той стана, погледна презъ тѣсния процепъ на бойницата и отпусна рѣце.

— Нѣма ти още!

Не страхъ отъ василевса Исакъ Ангелъ, нито отъ нѣкой именитъ ромейски бранникъ, тревожеше царското сърдце. Отдавна Византия бѣше разбрала, че нищо не може